Anonymiseret version

Sag C-497/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

13. august 2021

Forelæggende ret:

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tyskland)

Afgørelse af:

6. august 2021

Sagsøgere:

SI

TL

ND

VH

YT

HN

Sagsøgt:

Bundesrepublik Deutschland

SCHLESWIG-HOLSTEINISCHES

VERWALTUNGSGERICHT

[Udelades]

KENDELSE

ARBEJDSDOKUMENT

I forvaltningssagen mellem

1. SI

2. TL

3. ND, repræsenteret ved forældrene SI og TL

4. VH, repræsenteret ved forældrene SI og TL

5. YT, repræsenteret ved forældrene SI og TL

6. HN, repræsenteret ved forældrene SI og TL

– sagsøgere –

[udelades]

og

Bundesrepublik Deutschland, [udelades]

– sagsøgte –

angående: asylret – genfremsat ansøgning (»Zweitantrag«) [§ 71 a i Asylgesetz (asylloven, herefter »AsylG«)], har Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgerichts (forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein, Tyskland) 9. afdeling den 30. december 2019 afsagt følgende kendelse:

Sagen udsættes.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

1. Er en national bestemmelse, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises som en fornyet ansøgning, der ikke kan antages til realitetsbehandling, forenelig med artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU, når den første asylsag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i en anden EU-medlemsstat?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er en national bestemmelse, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises som en fornyet ansøgning, der ikke kan antages til realitetsbehandling, også forenelig med artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU, når den første asylsag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i Danmark?

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Er en national bestemmelse, hvorefter en ansøgning om asyl, såfremt der er tale om en fornyet ansøgning, ikke kan antages til realitetsbehandling, idet der ikke sondres mellem flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus, forenelig med artikel 33, stk. 2, [litra d),] i direktiv 2013/32/EU?

Præmisser

I.

1 Sagsøgerne, som er georgiske statsborgere, begærer international beskyttelse af sagsøgte, efter at de allerede på et tidligere tidspunkt har ansøgt om asylretlig beskyttelse i Danmark, hvor der blev givet afslag.

2 Den 10. november 2020 indgav sagsøgerne asylansøgninger i Forbundsrepublikken Tyskland. Under samtalen samme dag med henblik på at fastlægge den ansvarlige medlemsstat oplyste sagsøgerne, at de havde forladt deres oprindelsesland Georgien i 2017, var rejst til Danmark via Tyskland og herefter havde levet i Danmark i tre år. Der blev givet afslag på deres ansøgning om asyl i Danmark.

3 Der forelå et EURODAC-hit på sagsøger 1 vedrørende Danmark [udelades]. Kongeriget Danmark besvarede sagsøgtes anmodning om oplysninger ved brev af 31. marts 2021 således, at vurderingen af alle sagsøgernes ansøgninger om international beskyttelse af 28. november 2017 var blevet afvist den 30. januar 2019, og at dette var blevet endeligt stadfæstet den 27. april 2020 ved afgørelsen af det iværksatte retsmiddel til prøvelse heraf.

4 Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundskontoret for migration og flygtninge, herefter »Bundesamt«) førte sagen som en sag vedrørende en genfremsat ansøgning.

5 Sagsøgerne anførte under en samtale den 10. maj 2021 som begrundelse for, at de ikke kunne vende tilbage til deres oprindelsesland, bl.a., at sagsøger 1 i forbindelse med sit arbejde som taxachauffør var blevet stoppet af politiet i Georgien, og at hans passagerer, som havde haft våben i deres rygsække, var blevet anholdt. Politiet ved ganske vist, at han er uskyldig, men passagerernes familie mener, at han var ansvarlig for anholdelsen, og leder efter ham. Det havde de også allerede fortalt om under asylproceduren i Danmark. Blodfejden mod sagsøger 1 og hans familie blev imidlertid først erklæret efter afslutningen af retssagen i Danmark.

6 Ved afgørelse af 3. juni 2021 afviste Bundesamt asylansøgningen. Myndigheden konstaterede, at der ikke forelå (nationale) udsendelsesforbud i henhold til § 60, stk. 5, og stk. 7, første punktum, i Aufenthaltsgesetz (lov om opholdsret, herefter »AufenthG«). Den opfordrede sagsøgerne til at forlade Forbundsrepublikken Tyskland inden for en uge efter meddelelsen og varslede udsendelse til Georgien

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

eller en anden stat, som var villig til at modtage dem, hvis opfordringen ikke blev fulgt. Indrejse- og opholdsforbuddet i henhold til AufenthG's § 11, stk. 1, blev fastsat til 36 måneder fra udsendelsesdagen.

7 Bundesamt begrundede afvisningsbeslutningen med, at asylansøgningen i henhold til AsylG's § 29, stk. 1, nr. 5, ikke kan antages til realitetsbehandling, da der foreligger en genfremsat ansøgning, for hvilken der ikke skal gennemføres en yderligere procedure. Den fornyede asylansøgning i Forbundsrepublikken Tyskland er en genfremsat ansøgning som omhandlet i AsylG's § 71a, idet sagsøgeren allerede uden positivt resultat har gennemført en asylsag i et sikkert tredjeland, Danmark, i henhold til AsylG's § 26a. Bestemmelsen finder ifølge Den Europæiske Unions Domstols (herefter »Domstolen«) dom af 20. maj 2021 (C-8/20) anvendelse på Den Europæiske Unions medlemsstater. Der skal ikke gennemføres endnu en asylsag, da betingelserne i § 51, stk. 1-3, i Verwaltungsverfahrensgesetz (lov om forvaltningsproceduren, herefter »VwVfG«) ikke er opfyldt. VwVfG's § 51, stk. 1, kræver en logisk sagsfremstilling, som ikke på forhånd ud fra enhver rimelig betragtning må være uegnet til at føre til asylberettigelse eller tilkendelse af international beskyttelse. En logisk sagsfremstilling, som får en gunstigere afgørelse til at fremstå som mulig, er således tilstrækkelig. En ændring af de faktiske omstændigheder som omhandlet i VwVfG's § 51, stk. 1, nr. 1, kræver, at de relevante faktiske omstændigheder, der blev lagt til grund for afgørelsen, efterfølgende faktisk har ændret sig til fordel for de berørte personer. Det er ganske vist tvivlsomt, om sagsøgernes anbringende er troværdigt, men det er uden betydning, eftersom der under alle omstændigheder ikke foreligger en ændring af de faktiske forhold. Den erklærede blodfejde er blot en følge af de faktiske omstændigheder, der allerede blev gjort gældende i Danmark uden positivt resultat.

8 Den 14. juni 2021 anlagde sagsøgerne søgsmål til prøvelse af afgørelsen ved den forelæggende ret, hvorved de har nedlagt påstand om annullation af afgørelsen.

II.

9 Sagen udsættes. I henhold til artikel 267 TEUF indhentes en præjudiciel afgørelse fra Domstolen om de spørgsmål, der er anført i forelæggelsesafgørelsens konklusion. Spørgsmålene vedrører fortolkningen af artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT [2013] L 180, s. 60, herefter »direktiv 2013/32/EU«).

10 1. Den retlige bedømmelse følger i national ret AsylG som ændret ved bekendtgørelse af 2. september 2008 (BGBl. I, s. 1798), senest ændret ved artikel 9 i lov af 9. juli 2021 (BGBl I, s. 2467).

11 Følgende bestemmelser i national ret udgør den relevante retlige ramme for tvisten:

12 AsylG's § 26a – Sikre tredjelande

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

1) En udlænding, der er indrejst fra et tredjeland som omhandlet i artikel 16a, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tysklands forfatning) (sikre tredjelande), kan ikke påberåbe sig artikel 16a, stk. 1, i Forbundsrepublikken Tysklands forfatning. [...]

2) Sikre tredjelande er ud over Den Europæiske Unions medlemsstater de i bilag I nævnte stater. [...]

13 AsylG's § 29 – Asylansøgninger, som ikke kan antages til realitetsbehandling

1) Ansøgningen antages ikke til realitetsbehandling, såfremt

1. […]

5. der i tilfælde af en fornyet ansøgning som omhandlet i § 71 eller en genfremsat ansøgning som omhandlet i § 71a ikke skal gennemføres endnu en asylprocedure. [...]

14 AsylG's § 31 – Bundesamts afgørelser om asylansøgninger

1) […]

2) I afgørelser om asylansøgninger, der kan antages til realitetsbehandling, og i henhold til § 30, stk. 5, skal det udtrykkeligt fastslås, om udlændingen tilkendes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse, og om vedkommende får anerkendt sin ret til asyl. [...]

15 AsylG's § 71 – Fornyet ansøgning

1) Såfremt udlændingen, efter at have trukket en tidligere asylansøgning tilbage, eller efter at der er givet et afslag på ansøgningen, som ikke kan anfægtes, på ny fremsætter en ansøgning (fornyet ansøgning), skal der kun gennemføres endnu en asylsag, hvis betingelserne i § 51, stk. 1-3, i lov om forvaltningsproceduren er opfyldt; prøvelsen påhviler Bundesamt. [...]

16 AsylG's § 71 a – Genfremsat ansøgning

1) Såfremt udlændingen efter at have gennemført en asylprocedure og fået afslag på asyl i et sikkert tredjeland (§ 26a), som er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler for ansvaret for at gennemføre asylproceduren, eller som Forbundsrepublikken Tyskland har indgået en folkeretlig aftale med herom, indgiver en asylansøgning (genfremsat ansøgning) i Forbundsrepublikken Tyskland, skal der kun gennemføres endnu en asylprocedure, hvis Forbundsrepublikken Tyskland har ansvaret for at gennemføre asylproceduren, og

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

betingelserne i § 51, stk. 1-3, i Verwaltungsverfahrensgesetz er opfyldt; prøvelsen påhviler Bundesamt. [...]

[Udelades]

17 AsylG's § 77 – Rettens afgørelse

1) I sager, der er omfattet af denne lov, skal retten foretage sin bedømmelse på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på tidspunktet for det sidste retsmøde; træffes afgørelsen uden mundtlig forhandling, er tidspunktet, hvor afgørelsen træffes, afgørende. [...]

18 2. Det første præjudicielle spørgsmål er af betydning for afgørelsen og må afklares af Domstolen. I sin afgørelse i sag C-8/20 afklarede Domstolen udtrykkeligt ikke dette spørgsmål (dom af 20.05.2021 – C-8/20 – præmis 28-30, 40 (ECLI:EU:C:2021:404)).

19 2.1. Det præjudicielle spørgsmål er væsentligt for afgørelsen af sagsøgernes anmodning. Dersom asylansøgningen er afvist uretmæssigt, skal afgørelsen annulleres (jf. Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – BVerwGE 157, 18, præmis 16 (ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0)).

20 2.2. Den nationale asylret regulerer i AsylG's § 71 den fornyede ansøgning og i AsylG's § 71a den genfremsatte ansøgning og den dermed forbundne processuelle behandling til forskel fra proceduren vedrørende den første ansøgning. Den fornyede ansøgning som omhandlet i AsylG's § 71 er en ny asylansøgning, efter at der allerede er givet afslag på en ansøgning i Forbundsrepublikken Tyskland. Den genfremsatte ansøgning som omhandlet i AsylG's § 71a udgør en ny asylansøgning, efter at der allerede er givet afslag på en ansøgning i et sikkert tredjeland som omhandlet i AsylG's § 26a, dvs. EU's medlemsstater samt Norge eller Schweiz. Hensigten og formålet med AsylG's § 71a er at sidestille den genfremsatte ansøgning med den fornyede ansøgning og dermed at sidestille tredjelandets asylretlige afgørelse med en asylretlig afgørelse truffet af Forbundsrepublikken Tyskland (Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – BVerwGE 157, 18, præmis 30 (ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0) (udelades)).

21 2.3. Med det præjudicielle spørgsmål ønskes det oplyst, om der også kan foreligge en fornyet ansøgning som omhandlet i direktiv 2013/32/EU, når den fornyede ansøgning er indgivet i Forbundsrepublikken Tyskland, men den første sag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i en anden medlemsstat.

22 2.3.1. Begrebet genfremsat ansøgning anvendes ikke i direktiv 2013/32/EU. Artikel 33, stk. 2, litra d), artikel 2, litra q), og artikel 40-42 i direktiv 2013/32/EU regulerer kun den fornyede ansøgning.

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

23 Heraf følger det tilsyneladende, at fremlæggelsen af yderligere elementer eller oplysninger som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32/EU i henhold til artikel 40, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU kun giver mulighed for en prøvelse, som er begrænset af særlige kompetencebegrænsninger, såfremt den nye fremlæggelse og dermed den fornyede ansøgning, som er baseret herpå, er indgivet i den medlemsstat, hvor den første asylsag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført. Til støtte herfor kan det anføres, at Kommissionen har foreslået, at en ny ansøgning, der indgives i en medlemsstat, skal behandles som en fornyet ansøgning af den ansvarlige medlemsstat (artikel 42, stk. 1, i forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fælles procedure for international beskyttelse i EU og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU, 13.7.2016 – COM(2016) 467 final).

24 Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) lod i sin dom af 14. december 2016 »spørgsmålet om, hvorvidt anvendelsen af begrebet fornyet ansøgning, som EU-retten muliggør [jf. artikel 32-34 i direktiv 2005/85/EF (tidligere affattelse) og artikel 40-42 i direktiv 2013/32/EU (ny affattelse)], giver anledning til principielle betænkeligheder, stå åbent« (Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – præmis 26). Sidenhen er der i tysk forvaltningsretlig retspraksis ikke blevet udtrykt tvivl om den principielle overensstemmelse med EU-retten (Sächsisches Oberverwaltungsgericht, kendelse af 27.7.2020 – 5 A 638/19.A – præmis 12 ff. »acte clair« (ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00); Verwaltungsgericht Cottbus, dom af 14.5.2020 – 8 K 1895/18.A – præmis 22 ff. (ECLI:DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895 18.A.00); Verwaltungsgericht Minden, dom af 9.12.2019 – 10 K 995/18.A – præmis 33 ff. (ECLI:DE:VGMI:2019:1209 10K995.18A.00); Verwaltungsgericht Schwerin, dom af 13.9.2019 – 15 A 4496/17 As SN – præmis 21 ff. (ECLI:DE:VGSCHWE:2019:0913 15A4496 17 00); Verwaltungsgericht Karlsruhe, dom af 13.3.2019 – A 1K 3235/16 – præmis 25 ff. (ECLI:DE:VGKARLS:2019:0313.1K3235 16 00); Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg, kendelse af 22.10.2018 – OVG 12 N 70.17 – præmis 7 »acte clair« (ECLI:DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00); Verwaltungsgericht Osnabrück, dom af 27.2.2018 – 5 A 79/17 – præmis 39 (ECLI:DE:VGOSNAB:2018:0227.5A79.17.0A); Verwaltungsgericht Minden, kendelse af 31.7.2017 – 10 L 109/17.A – præmis 17 ff. (ECLI:DE:VGMI:2017:0731 10L109.17A.00); Verwaltungsgericht Trier, dom af 10.2.2016 – 5 K 3875/15.TR – præmis 41 ff. (ECLI:DE:VGTRIER:2016:0210.5K3875 15.TR.0A)).

25 2.3.2. Den forelæggende ret hælder til den opfattelse, at der også kan foreligge en fornyet ansøgning som omhandlet i direktiv 2013/32/EU, når den første asylsag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i en anden medlemsstat.

26 I første omgang anføres det, at anvendelsesområdet for artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU ud fra deres ordlyd til forskel fra

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

artikel 40, stk. 1, og artikel 41, stk. 1, første punktum, litra b), i direktiv 2013/32/EU ikke er begrænset til fornyede ansøgninger »i samme medlemsstat«.

27 Ifølge den forelæggende ret synes navnlig begrebet fornyet ansøgning som omhandlet i artikel 40, stk. 1, i direktiv 2013/32EU, som forudsætter, at der afgives yderligere forklaringer eller indgives en fornyet ansøgning »i samme medlemsstat«, at adskille sig fra begrebet fornyet ansøgning som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU. Begrebet fornyet ansøgning som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU kræver en endelig afgørelse som omhandlet i artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32/EU. Retsvirkningen af artikel 40, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU er uforenelig hermed. Det er ikke muligt at tage den fornyede ansøgnings elementer i betragtning ved prøvelsen af den tidligere ansøgning eller ved prøvelsen af den afgørelse, mod hvilken der er anlagt søgsmål, eftersom afgørelsen er endelig.

28 Desuden bestemmer artikel 40, stk. 7, i direktiv 2013/32/EU, at en fornyet ansøgning, som indgives, efter at der er truffet afgørelse om overførsel, skal behandles af den ansvarlige medlemsstat som fastlagt i forordning (EU) nr. 604/2013 (Dublin III-forordningen). Denne situation kan kun opstå i forbindelse med fornyede ansøgninger, som ikke indgives i den medlemsstat, hvor den foregående sag blev gennemført.

29 I denne henseende synes artikel 42, sammenholdt med artikel 4, stk. 2, litra i), i Kommissionens forslag til forordning (forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fælles procedure for international beskyttelse i EU og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU, 13.7.2016 – COM(2016) 467 final), kun at være af præciserende karakter. Også artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forslag til forordning, hvorefter den medlemsstat, som den første ansøgning indgives til, er ansvarlig for behandlingen, såfremt det ikke på grundlag af andre kriterier kan afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, gør det tydeligt, at den første ansøgning altid også skal kunne være indgivet i en anden medlemsstat (forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning) (4.5.2016 – COM(2016) 270)). Det vil være i strid med direktiv 2013/32/EU, hvis muligheden for at fremsætte nye begrundelser for asyl i forbindelse med en fornyet ansøgning afhænger af, om den tidligere og allerede afsluttede asylsag blev gennemført i den samme eller i en anden medlemsstat. Det synes kun at fremgå af en modsætningsslutning fra artikel 33, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU (identisk med den tidligere bestemmelse i artikel 25, stk. 1, i direktiv 2005/85/EF), at tilkendelsen af den ønskede retlige status i en anden medlemsstat ikke kan begrunde afvisningen af en asylansøgning i en anden medlemsstat, men derimod ikke, at en begrænset prøvelse af en fornyet ansøgning i en anden medlemsstat er udelukket (Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – BVerwGE 157, 18, præmis 30 (ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0) (udelades)). 36. betragtning til direktiv 2013/32/EU indeholder heller ikke nogen entydig

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

præcisering i denne henseende og er således ikke til hinder for en fortolkning af artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32/EU.

30 Hensigten og formålet med det fælles europæiske asylsystem er, at en anden medlemsstat efter afslutningen af en asylsag, hvor der er givet afslag, netop ikke er forpligtet til at gennemføre en ny fuldstændig asylsag. Denne grundtanke fremgår navnlig af 36. betragtning til direktiv 2013/32/EU (jf. Domstolens dom af 6.6.2013 – sag C-648/11 – præmis 64 (ECLI:EU:C:2013:367) vedrørende artikel 25 i direktiv 2005/85/EF). Det forhold, at der i 15. betragtning til direktiv 2005/85/EF (endnu) ikke henvises til »res judicata«, som er indføjet i 36. betragtning til direktiv 2013/32/EU, ændrer ikke noget herved, eftersom dette kun udgør en konkretisering af medlemsstaternes beføjelser uden dog at udelukke, at der også kan foreligge en fornyet ansøgning som omhandlet i direktiv 2013/32/EU, hvis den første sag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i en anden medlemsstat. Retskraftige afgørelser skal i henhold til princippet om »res judicata« opretholde deres virkning i alle medlemsstater for at undgå yderligere tvister (jf. Sächsisches Oberverwaltungsgericht, kendelse af 27.7.2020 – 5 A 638/19.A – præmis 17 (ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00)).

31 3. Det andet præjudicielle spørgsmål er af betydning for afgørelsen og må afklares af Domstolen, såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende.

32 3.1. Det præjudicielle spørgsmål er væsentligt for afgørelsen af sagsøgernes anmodning. Dersom asylansøgningen er afvist uretmæssigt, skal afgørelsen annulleres (jf. Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – BVerwGE 157, 18, præmis 16 (ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0)).

33 3.2. Med det præjudicielle spørgsmål ønskes det oplyst, om der også kan foreligge en fornyet ansøgning som omhandlet i direktiv 2013/32/EU, når den første sag, hvor der blev givet afslag, ganske vist blev gennemført i en medlemsstat, men denne medlemsstat – her Danmark – hverken er bundet af direktiv 2013/32/EU eller af direktiv 2011/95/EU (EUT [2011] L 337, s. 9).

34 3.2.1. Den forelæggende ret skal indledningsvis bemærke, at der ifølge Domstolens praksis (dom af 20.5.2021 – C-8/20 – præmis 37 (ECLI:EU:C:2021:404)) ikke foreligger en fornyet ansøgning som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU, hvis den forudgående asylsag, hvor der blev givet afslag, blev gennemført i et tredjeland.

35 For at artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32/EU finder anvendelse, kræver det for det første, at der foreligger en fornyet ansøgning. I henhold til artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32/EU betegner begrebet »fornyet ansøgning« »en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1«.

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

36 For det første kan den tidligere ansøgning kun være en ansøgning som defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 2013/32/EU og forudsætter dermed en anmodning, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller statsløs om beskyttelse »fra en medlemsstat«. For det andet er den »endelige afgørelse« [artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32/EU] en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU. Dette implicerer en binding til direktiv 2011/95/EU, som i sagens natur kun kan foreligge for medlemsstater. Desuden indeholder artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32/EU en eksplicit reference til opholdet i de berørte medlemsstater.

37 Danmark er ganske vist en EU-medlemsstat. Ifølge 51. betragtning til direktiv 2011/95/EU henholdsvis 59. betragtning til direktiv 2013/32/EU har Danmark imidlertid ikke deltaget i vedtagelsen af disse direktiver, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

38 Så vidt det fremgår, finder bestemmelserne i direktiverne heller ikke anvendelse i Danmark på grundlag af en anden retsakt. Aftalen mellem Fællesskabet og Danmark om kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (EUT [2003], L 66 af 8.3.2006, s. 38), omfatter hverken direktiv 2013/32/EU eller direktiv 2011/95/EU.

39 Navnlig artikel 1, stk. 1, i aftalen mellem Fællesskabet og Danmark om kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, fører kun til en begrænset ligestilling med de øvrige medlemsstater med hensyn til Dublin-forordningen og Eurodac-forordningen.

40 3.2.2. Den forelæggende ret hælder til den opfattelse, at en stats medlemsskab af Den Europæiske Union, når denne ikke er bundet af de relevante asylretlige EU-regler, nemlig direktiv 2013/32/EU og direktiv 2011/95/EU, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at en yderligere asylansøgning i en anden medlemsstat kan afvises som en fornyet ansøgning, der ikke kan antages til realitetsbehandling.

41 Danmark deltager netop ikke i det fælles europæiske asylsystem på grundlag af sit medlemsskab af Den Europæiske Union, men alene i Dublinkompetencesystemet og (nu under Dublin III-forordningen, 604/2013, jf. § 29a, stk. 2, i den danske udlændingelov, Udlændingeloven, LBK nr. 1513 af 22.10.2020) og Eurodac-proceduren på grundlag af ovennævnte aftale. Danmark er ikke bundet af modtagelsesdirektivet (direktiv 2013/33/EU), direktiv 2013/32/EU eller direktiv 2011/95/EU. Danmarks fortsatte deltagelse i Dublinkompetencesystemet beror imidlertid på den antagelse, at det danske asylsystems materielle beskyttelse og processuelle udformning svarer til EU-rettens krav, og at dette er tilstrækkeligt.

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

42 I sin dom vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en ny asylansøgning kan afvises som en fornyet ansøgning, når den første ansøgning blev indgivet i Norge, lagde Domstolen hovedsageligt vægt på, at Norge – i modsætning til Danmark i den foreliggende sag – ikke er medlem af Den Europæiske Union (dom af 20.5.2021, C-8/20, præmis 39 (ECLI:EU:C:2021:404)). Domstolen anførte endvidere, at der ikke kan drages nogen anden konklusion på grundlag af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, eftersom denne aftale ikke gennemfører bestemmelser i direktiv 2011/95/EU eller i direktiv 2013/32/EU (ibidem, præmis 42, 45).

43 På denne baggrund hælder den forelæggende ret til den opfattelse, at begrebet »medlemsstat« som omhandlet i direktiv 2013/32/EU skal fortolkes snævert, således at det kun omfatter medlemsstater, som deltager i det fælles europæiske asylsystem, fordi de er bundet af de nævnte direktiver.

44 3.2.3. Afvisningen af en asylansøgning i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32/EU og dermed i henhold til AsylG's § 71a, stk. 1, forudsætter ud over en fornyet ansøgning navnlig også en forudgående afsluttet asylsag, hvor der er givet afslag, forstået som en endelig afgørelse. En endelig afgørelse er i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32/EU en uanfægtelig afgørelse om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95/EU. Flygtningestatus er i henhold til artikel 2, litra j), i direktiv 2013/32/EU en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs som flygtning. En flygtning er i henhold til artikel 2, litra g), i direktiv 2013/32/EU en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU. Subsidiær beskyttelsesstatus er i henhold til artikel 2, litra k), i direktiv 2013/32/EU en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs som en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse. En person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, er i henhold til artikel 2, litra h), en tredjelandsstatsborger eller statsløs, som opfylder kravene i artikel 2, litra f), i direktiv 2011/95/EU.

45 I henhold til den danske udlændingelovs § 7 gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (stk. 1), til udlændinge, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (stk. 2), og (siden en lovændring i februar 2015) til udlændinge, som med baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile, er udsat for risici i tilfælde omfattet af stk. 2 (stk. 3). Disse bestemmelser har i det mindste lighedspunkter med de tilsvarende EU-forskrifter vedrørende flygtningestatus i artikel 2, litra g), i direktiv 2013/32/EU, sammenholdt med artikel 2, litra d), i direktiv 2011/95/EU og vedrørende subsidiær beskyttelse i artikel 15 i direktiv 2011/95/EU.

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

46 På baggrund af Domstolens retspraksis vedrørende Norge, hvorefter det ikke kan være afgørende, om beskyttelsesniveauet er tilsvarende, idet retssikkerheden i så fald ville blive påvirket (dom af 20.05.2021, C-8/20, præmis 46-47 (ECLI:EU:C:2021:404)), hælder den forelæggende ret til den opfattelse, at den omstændighed, at der ikke foreligger en direkte binding af direktiv 2011/95/EU og dermed af definitionerne af flygtningestatus og subsidiær beskyttelse, er til hinder for at lægge til grund, at der foreligger en forudgående afsluttet asylsag, hvor der er givet afslag, forstået som en endelig afgørelse.

47 4. Det tredje præjudicielle spørgsmål er af betydning for afgørelsen og må afklares af Domstolen, såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende.

48 4.1. Det præjudicielle spørgsmål er væsentligt for afgørelsen af sagsøgernes anmodning. Dersom asylansøgningen er afvist (delvist) uretmæssigt, skal afgørelsen (delvist) annulleres (jf. Bundesverwaltungsgericht, dom af 14.12.2016 – 1 C 4.16 – BVerwGE 157, 18-34, præmis 16 (ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0)).

49 4.2. Med det præjudicielle spørgsmål ønskes det oplyst, om en afgørelse om afvisning, såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er fuldstændig udelukket, eller om der skal træffes afgørelse om afvisning for så vidt angår tilkendelsen af flygtningestatus.

50 4.2.1 Artikel 33, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/32/EU sondrer ikke mellem flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus, men anvender kun det fælles overbegreb »international beskyttelse« som omhandlet i artikel 2, litra i), i direktiv 2013/32/EU. AsylG's § 29, stk. 1, nævner begrebet »asylansøgninger«, som i henhold til AsylG's § 13, stk. 2, første punktum, sammenholdt med § 1, stk. 1, nr. 2), omfatter anerkendelsen som asylberettiget og international beskyttelse. Der kan i henhold til AsylG's § 13, stk. 2, andet punktum, kun foretages en begrænsning af tilkendelsen af international beskyttelse. I henhold til § 31, stk. 2, første punktum, skal det desuden udtrykkeligt fastslås, om udlændingen tilkendes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelse.

51 4.2.2. Eftersom det under visse omstændigheder kan tænkes, at der foreligger en asylsag, som er gennemført i Danmark, og hvor der er givet afslag for så vidt angår flygtningestatus, men ikke for så vidt angår den subsidiære beskyttelse (såfremt et tilsvarende beskyttelsesniveau, i modsætning til den ovenfor beskrevne opfattelse, er afgørende og et sådant foreligger for så vidt angår flygtningestatus, men ikke for så vidt angår den subsidiære beskyttelse), skal annullationen af den tilgrundliggende afgørelse muligvis begrænses til den subsidiære beskyttelsesstatus (således vedrørende en første sag, der blev gennemført i Schweiz, Verwaltungsgericht Minden, dom af 9.12.2019 – 10 K 995/18.A – (ECLI:DE:VGMI:2019:1209. 10K995.18A.00); Verwaltungsgericht Halle (Saale), kendelse af 18.1.2019 – 4 B 5/19 – (ECLI:DE:VGHALLE:2019:0118.4B5.19.00); Verwaltungsgericht Lüneburg, kendelse af 14.3.2018 – 3 B 5/18 – (ECLI:DE:VGLUENE:2018:0314.3B5.18.00); vedrørende en første sag, der blev

Anonymiseret version

ARBEJDSDOKUMENT

gennemført i Belgien, Verwaltungsgericht Trier, dom af 10.2.2016 – 5 K 3875/15.TR – (ECLI:DE:VGTRIER:2016:0210.5K3875 15.TR.0A)).

52 4.2.3. Den forelæggende ret hælder dog til den opfattelse, at det ikke er muligt at differentiere mellem flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus (således Verwaltungsgericht Köln, dom af 21.02.2019 – 8 K 9975/17.A – (ECLI:DE:VGK:2019:0221.8K9975 17A.00)). Ganske vist vil dette medføre, at der skal gennemføres en ny fuldstændig sag, selv om der i Danmark allerede er truffet en delvist uanfægtelig afgørelse, men den i denne henseende utvetydige ordlyd i artikel 33, stk. 1 og 2, i direktiv 2013/32/EU (og i AsylG's § 29, stk. 1) tillader ikke en delvis afgørelse.

53 Desuden vil der, såfremt ansøgningen kun delvist skal afvises, udløses forskellige retsvirkninger. En afgørelse om afvisning for så vidt angår flygtningestatus, vil i henhold til AsylG's § 71a, stk. 4, medføre en frist for udrejse på en uge som omhandlet i AsylG's § 36 og i henhold til AsylG's § 75, stk. 1, medføre, at et søgsmål ikke vil have opsættende virkning, og en søgsmålsfrist på en uge. Et afslag på ansøgningen om tilkendelse af subsidiær beskyttelsesstatus vil derimod i henhold til AsylG's § 38, stk. 1, medføre en frist for udrejse på 30 dage og dermed i henhold til AsylG's § 75, stk. 1, medføre, at et søgsmål vil have opsættende virkning, og en søgsmålsfrist på to uger. I henhold til artikel 46, stk. 4, i direktiv 2013/32/EU skal medlemsstaterne dog sikre, at retten til et effektivt retsmiddel kan udøves, og at udøvelsen af denne ret ikke ved frister gøres umulig eller urimeligt vanskelig. Imidlertid vil navnlig de divergerende søgsmålsfrister formentlig gøre udøvelsen af retten til et effektivt retsmiddel vanskelig.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT

Anonymiseret version